

Jag heter Sandra och jag är autoholic

Sandra Lydebring älskar sin bil. Toyotan är hon trogen trots att hon bor alldeles nära Stockholms tunnelbana. Men fortsätter bensinpriset gå upp kan hon behöva hjälp med att göra slut.

– Jag är en motortjej och jag är beroende av frihet. Hela motorgrejen är en del av min personlighet. Jag avskyr att vara fast någonstans och vara beroende av någon annan, då kan jag nästan få panik.

Sandra kör uppskattningsvis fem mil om dagen till vardags och lägger ungefär en fjärdedel av lönen på sin bil. Även om hon tidigare bara hade tio minuter till jobbet till fots tog hon ändå alltid bilen. Ibland blir sträckorna så korta att det tar längre tid att hitta parkeringsplats än att köra.

– Jag kör fruktansvärt mycket. Bilen använder jag dessutom som mobil garderob, hundkoja och som taxiservice för mina vänner. Den är så bra att ha saker i så man slipper kånka. Ibland ska man vidare någon annanstans efter jobbet och ibland ska man hämta barn. Fast egentligen går ju spårvagnen precis utanför dagis.

Sandra Lydebrings passion för bilar och motorcyklar började tidigt. Hon tror sig ha präglats av sin mor som också är en utpräglad autoholic.

– Hon var en riktig curlingmamma som alltid skjutsade mig till skolan och tunnelbanan. Som tonåring var sedan mitt primära krav på pojkvänner att de hade körkort och bil.

Som autoholic har Sandra Lydebring full koll på hur lång tid det tar att köra från ett ställe till ett annat, vare sig det är rusning eller inte. Däremot har hon tappat känslan för hur lång tid det tar att åka kollektivt. Det är något hon bara gör undantagsvis då hon verkligen inte har tid att fasta i en bilkö. Fast såklart tar hon bilen till tunnelbanestationen.

De problem som den ökande bilismen för med sig för miljön är något som en autoholic ofta väljer att inte se.

– Jag resonerar med mig själv att jag gör så mycket annat som är bra, handlar gärna ekologisk mat och rättvisemärkta tyger. Men ska jag vara ärlig så blundar jag lite för de problemen.

Det finns dock en längtan hos Sandra att komma ur bilberoendet och kanske till och med sälja älsklingen.

– Det finns flera skäl, miljön och min kropp skulle må bättre. Sen så är det ju såklart det helt sjuka bensinpriset.

Varje vår tänker Sandra att hon ska börja cykla. Ett par gånger går det men sen blir det krångligt med matkassar och barn.

– Snart är jag ”back to the car”. Det är latmasken i mig som vinner.

Men fortsätter bensinpriset att öka måste Sandra Lydebring snart byta rutiner för att få ekonomin att gå ihop och hon är inte främmande för att söka hjälp om det skulle bli för svårt.

– Jag behöver verkligen inte bilen men att sälja den är som att göra slut med någon jag älskar bara för att någon annan tycker att jag borde. Jag älskar ju verkligen min söta lilla bil.

Motorer har genom åren blivit en del av Sandra Lydebrings personlighet. En del kan drabbas av identitetskris när en last försvinner men det är inget som bekymrar henne.
– Risken är bara att jag blir smal som en sticka om jag skulle börja cykla och det vill jag inte. Jag gillar nämligen mina egna kurvor lika mycket som vägens.

Text och foto: Katarina Johansson 2008
Publicerad på aftonbladet.se